

Sygn. akt II Ka 96/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Prezes SO Robert Pelewicz (spraw.)

Sędziowie: Wiceprezes SO Grzegorz Zarzycki

SSR (del.) Marian Rżany

Protokolant: st. sekr. sąd. Edyta Belczowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Tarnobrzegu – **Roberta Religi**

po rozpoznaniu w dniu 26 czerwca 2013 roku

sprawy **M. G.**

oskarżonego z art. 207§1 kk i art. 189§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w S. z dnia 16.11.2012r. w sprawie sygn. akt II K 1090/11

I. **zmienia** zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- w punkcie II **uznaje** oskarżonego za winnego tego, że w okresie od 13 sierpnia 2011r. do 15 sierpnia 2011r. w S. woj. (...), w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru bezprawnie pozbawiał wolności konkubinę A. S. w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie w bliżej nieustalonych godzinach zamykał ją w mieszkaniu przy ul. (...) i zabierał klucz do drzwi wejściowych, przez co faktycznie uniemożliwiał jej swobodne opuszczenie mieszkania, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 189§1 kk w zw. z art. 12 kk - i za to na mocy art. 189§1 kk **wymierza** mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie IV kary łącznej pozbawienia wolności **warunkowo zawieszona** oskarżonemu na okres próby w wymiarze lat 5 (pięciu),

- na mocy art. 72§1 pkt 5 kk **zobowiązuje** oskarżonego do powstrzymywania się od nadużywania alkoholu oraz innych środków psychotropowych,

- na mocy art. 72§1 pkt 7a kk **zobowiązuje** oskarżonego do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną A. S. pod nieobecność osób trzecich,

- na mocy art. 73§1 kk **oddaje** oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie;

III. **zwalnia** oskarżonego M. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a wydatkami w tym zakresie **obciąża** Skarb Państwa.

Sygn. akt: II Ka 96/13

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu z dnia 26.06.2013r.

Komenda Powiatowa Policji w S. aktem oskarżenia z dnia 24.12.2011r., zatwierdzonym przez prokuratora z Prokuratury Rejonowej w S.oskarżyła

M. G. oto, że:

1. w okresie od marca 2011r. do 16 sierpnia 2011r. w S. woj. (...) – znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną A. S. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe w trakcie których, krzyczał na nią, znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał ją za odzież, włosy, popychał, zatykał usta szmatami, utrudniał jej w swobodnym korzystaniu z tego mieszkania, nie pozwalał jej jeść obiadów i kazał jej spać na podłodze, bił rękami i kopał po całym ciele, uderzał tłuczkiem w jej głowę, groził jej pobiciem i pozbawieniem życia, wyganiał ją z mieszkania,

tj. o przestępstwo z art. 207 § 1 kk

2. w okresie od 01 sierpnia 2011r. do 15 sierpnia 2011r. w S., woj. (...) – bezprawnie pozbawił wolności konkubinę A. S. w mieszkaniu przy ul. (...),

tj. o przestępstwo z art. 189 § 2 kk

3. w dniu 16 sierpnia 2011 r. w S., woj. (...) – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał w miejscu zamieszkania substancję psychotropową w postaci (...) o wadze 0,134 grama, przy czym ten stanowi wypadek mniejszej wagi

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r. (tekst jednolity Dz. U. nr 179 poz. 1485 z 2005r., ze zm.)

Sąd Rejonowy w S.wyrokiem z dnia 16.11.2012r., w sprawie II K 1090/11:

I. **uznał** oskarżonego **M. G.** za winnego tego, że w okresie od marca 2011 r. do 16 sierpnia 2011r. w S. woj. (...) – znęcał się fizycznie i psychicznie nad konkubiną A. S. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe w trakcie których, krzyczał na nią, znieważał ją słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, szarpał ją za odzież, włosy, popychał, zatykał usta szmatami, utrudniał jej swobodne korzystanie z mieszkania, nie pozwalał jeść obiadów i kazał spać na podłodze, bił rękami i kopał po całym ciele, uderzał tłuczkiem w głowę, groził pobiciem i pozbawieniem życia, wyganiał z mieszkania, tj. popełnienia czynu stanowiącego przestępstwo z art. 207 § 1 kk i za to na mocy art. 207 § 1 kk **skazał** go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

II. **uznał** oskarżonego **M. G.** za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiącego przestępstwo z art. 189 § 2 kk i za to na mocy art. 189 § 2 kk **skazał** go na karę 1 roku pozbawienia wolności;

III. **uznał** oskarżonego **M. G.** za winnego tego, że w dniu 16 sierpnia 2011r. w S., woj. (...) – wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał w miejscu zamieszkania substancję psychotropową w postaci (...), zawierającą 3,4 – metylenodioksypropyroleronu o wadze 0,121 grama, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 62 ust. 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii **skazał** go na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczone w pkt I, II i III wyroku kary pozbawienia wolności **połączył** i jako **karę łączną** orzekł wobec oskarżonego **M. G.** karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

V. na mocy art. 70 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii **orzekł przepadek** poprzez zniszczenie dowodu rzeczowego w postaci woreczka strunowego wraz z proszkiem w kolorze brązowym, przechowywanego w KWP w R.;

VI. **zwolnił** oskarżonego **M. G.** od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa i obciążył Skarb Państwa wydatkami wyłożonymi w toku postępowania karnego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego zaskarżając go w całości na korzyść M. G. i na podstawie art. 427 § 2 kpk oraz art. 438 kpk orzeczeniu temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w przyjęciu, że zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, pozwala na przyjęcie, iż w okresie od marca 2011r.

do 16 sierpnia, popełnił czyny zabronione opisane w art. 207 § 1 kk, art. 189 §2 kk

i art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowa i całościowa ocena materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w okresie wyżej wskazanym oskarżony nie popełnił żadnego z zarzucanych mu czynów.

Mając na uwadze powyższy zarzut obrońca M. G. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku, orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego.

Sąd Okręgowy stwierdził, co następuje:

Apelacja obrońcy M. G. jest częściowo zasadna.

Na wstępie należy wskazać, że w ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest zarzut

błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony przez obrońcę oskarżonego, że zgromadzony

w sprawie materiał dowodowy, co do czynów zarzucanych w/wskazanemu, a dotyczących przestępstw z art. 207 § 1 kk i art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. nie wskazuje na sprawstwo M. G..

W tym kontekście wypada zaakcentować, iż w orzecznictwie podnosi się, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, jest tylko wówczas słuszny,

„gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania” (por. wyrok SN z dnia 24.03.1975 r., II KR 355/74, OSNPG z 1995r., nr 9, poz. 84) oraz „gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu

w I instancji uchybienie przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu - tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności

(art. 410 k.p.k.)...” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.04.2006r.,

II AKa 80/06, LEX nr 183575).

Zarzut taki nie może zostać sprowadzony wyłącznie do polemiki z ustaleniami Sądu

I instancji, lecz powinien polegać na wykazaniu jakich to konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd przy ocenie materiału dowodowego.

Analiza akt II K 1090/11 nie wskazuje natomiast aby budując stan faktyczny w zakresie czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 207 § 1 kk Sąd Rejonowy w S. błędnie ocenił zebrane w sprawie dowody i wyciągnął z nich nietrafne wnioski. Przeciż z zeznań pokrzywdzonej (k.3,22-23,55-57,449-450v), którym Sąd I instancji dał w całości wiarę wynika, że w okresie od marca 2011r. do 16 sierpnia 2011r. M. G. dopuszczał się w stosunku do A. S. aktów przemocy polegających na wszczynaniu awantur domowych, krzyczeniu na w/wymienioną, znieważaniu jej obelżywymi słowami, oraz grożeniu pobiciem i pozbawieniem życia. Nadto należy również zaznaczyć, na co zwrócił uwagę Sąd Rejonowy, że A. S. w swoich zeznaniach nie tylko precyzyjnie podała formy przemocy fizycznej, jakich doświadczyła ze strony oskarżonego, ale również opisała zdarzenie w czasie którego doszło do uderzenia jej przez M. G. tłuczkiem

w głowę oraz sytuacje, w których oskarżony zmuszał ją do spania na podłodze, wyganiał z domu jak także nie pozwalał jeść obiadów. Zaznaczyć również należy, że wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego znęcanie się M. G. nad A. S. nie miało charakteru incydentalnych przypadków, skoro składając zeznania zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego pokrzywdzona wskazywała, że do marca 2011r. oskarżony zachowywał się poprawnie, a akty przemocy rozpoczęły się w momencie kiedy w/wymieniony podjął pracę i zdarzały się bardzo często (zeznania A. S. k.56, 449-450v). Ponadto w/wskazane okoliczności potwierdzają częściowe zeznania świadka A. W. (1) (k.18,159-160), która wskazała, że w dniu 15.08.2011r. powiadomiona została telefonem przez pokrzywdzoną, i przyjechała do jej mieszkania, gdzie była świadkiem uderzenia jej przez oskarżonego, jak również zaznaczyła że z relacji A. S. wie, że M. G. znęcał się nad nią, targał za włosy, bił po twarzy, popychał i wypędzał ją z mieszkania oraz znęcał się nad nią psychicznie, wyzywając słowami wulgarnymi, a także wysyłając jej znieważające ją, wulgarne sms-y, które widziała. Również świadkowie w osobach K. S. i B. S. (k.31,451-451v,25,160-161), podkreślili, że z opowiadań A. S. wiedzą, że M. G. bił pokrzywdzoną, i wyzywał słowami wulgarnymi, a także wysyłał jej sms-y z groźbami.

W tym miejscu zaakcentować należy, że oceniając zeznania pokrzywdzonej Sąd Rejonowy w S.w sporządzonym przez siebie uzasadnieniu wyraźnie zaznaczył, że pomimo tego, iż A. S. nie zawsze zeznawała identycznie, to rozbieżności w jej zeznaniach dotyczyły głównie okoliczności pobocznych i drugorzędnych, a powstałe rozbieżności co do dokładnego umiejscowienia w czasie konkretnych zachowań M. G. należy uznać za naturalne i wynikające wyłącznie z zatarcia się w pamięci wszystkich szczegółów sprawy, z uwagi na znaczny upływ czasu. To stanowisko Sądu meriti zostało potwierdzone przez biegłą psycholog E. K., która w przedmiotowej sprawie wydawała opinie psychologiczne pisemną i ustną uzupełniającą

(k.81-87,450v-451). Formułując w nich wnioski końcowe w/wskazana podkreśliła, że A. S. jest osobą upośledzoną w stopniu lekkim i w kolejnych zeznaniach ma problem z umiejscowieniem poszczególnych sytuacji w czasie oraz nie zawsze opisuje je

w podobny sposób. Przy zadawanych jej pytaniach ogólnych łatwo się myli, mówi chaotycznie i wrywkowo natomiast przy zadawaniu jej pytań szczegółowych porządkuje zdarzenia, a zdarzające się pomyłki w zakresie kwestii czasu, wynikają z jej poziomu funkcjonowania oraz powtarzalności zdarzeń. Ponadto w ocenie E. K. pokrzywdzona jest bardzo szczerą i w składanych przez siebie zeznaniach podkreśla również dobre cechy M. G.. Natomiast zagubienie i niepewność pokrzywdzonej oraz zgłaszanie innym osobom przemocy w stosunku do niej, a następnie jej ukrywanie, są cechami typowymi dla ofiar przemocy. Nadto w ocenie biegłej psycholog A. S. nie ma skłonności do konfabulowania.

Dlatego też zdaniem Sądu odwoławczego nie można się zgodzić ze stanowiskiem obrońcy, że zeznania świadków w osobach M. S. i stwierdzenia zawarte w sprawozdaniu z wywiadu kuratorskiego z dnia 24.05.2011r. przez kuratora T. Ł. (k.6 akt dozoru) wskazują na to, że oskarżony M. G. nie dopuścił się

w stosunku do pokrzywdzonej przestępstwa z art. 207 § 1 kk. Jak to zasadnie podkreślił Sąd orzekający zeznania M. S. (k.468) są najmniej istotne w przedmiotowej sprawie, ponieważ w/wskazany świadek pracując jako terapeuta w hostelu, gdzie od maja do lipca 2010r. przebywała A. S. wskazała jedynie na występowanie trudności

w relacjach pokrzywdzonej z partnerem, rodzeństwem, rodzicami oraz teściami. Ponadto

w ocenie Sądu odwoławczego ta niewiedza świadka M. S. oraz kuratora T. Ł. sporządzającego wywiad w stosunku do M. G.,

w zakresie przemocy stosowanej wobec pokrzywdzonej przez oskarżonego wynika

z faktu, że A. S. ukrywała wobec osób trzecich stosowaną wobec niej przemoc przez oskarżonego, na co wskazuje w swojej opinii biegły psycholog E. K..

Nietrafny jest również pogląd obrońcy oskarżonego M. G., że zarzut posiadania substancji psychotropowych przez w/wymienionego nie znajduje odzwierciedlenia w zebranych w sprawie II K 1090/11 dowodach. Z zeznań pokrzywdzonej A. S. (k.22v-23,56,57v) wynika, że oskarżony zażywał substancję psychotropową, a nawet zaopatrywał w nie swoich kolegów. Również świadek B. S. (k.25v) w złożonych przez siebie zeznaniach potwierdziła, że widziała jak oskarżony w jej mieszkaniu „palił trawkę i głupio się zachowywał”. Ponadto na sprawstwo M. G. w zakresie stawianego mu zarzutu z art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, jak to zasadnie podkreślił Sąd I

instancji wskazuje opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 15.12.2011r. (k.90-93), jak również protokół z użycia testera narkotykowego (k.9) oraz opinia z przeprowadzonych badań z zakresu fizykochemii(k.150-151). Z powyższej opinii wynika, że w nadesłanej do badań substancji znalezionej przez A. S. w mieszkaniu, w którym zamieszkiwała wraz z oskarżonym M. G., stwierdzono obecność 3,4 metylenodioksypyrovaleronu ((...)), który jest wymieniony w grupie IV-P wykazu substancji psychotropowych, stanowiącym załącznik nr 2 do ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. nr 179, poz. 1485).

Mając na uwadze powyższe okoliczności w ocenie Sądu odwoławczego trudno sobie wyobrazić, aby A. S. sama zakupiła i przyniosła na policję woreczek z zawartością brązowej substancji, skoro jak już wyżej wskazano to oskarżony miał kontakt z substancjami psychotropowymi, które zażywał.

Natomiast zdaniem Sądu Okręgowego rację należy przyznać obrońcy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w zakresie zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 189 § 2 kk nie pozwala na przyjęcie aby w/wymieniony dopuścił się przestępstwa pozbawienia wolności A. S. w okresie od 1.08.2011r. do 15.08.2011r.

Zasadnie podnosi w złożonym przez siebie środku zaskarżenia obrońca M. G., że analiza zeznań T. L. (k.67-68,158-159) nie wskazuje, aby oskarżony pozbawił A. S. wolności aż przez okres 2 tygodni. Świadek ta podkreśliła, że w sierpniu 2011r. nie była ona obecna w mieszkaniu zajmowanym przez oskarżonego i przez ten fakt nie może potwierdzić czy pokrzywdzona była pozbawiona wolności przez okres w/wskazany. Również z dokumentów nadesłanych przez Miejski Ośrodek Pomocy Społecznej w S. (k.396v) wynika, że A. S. w dniu 12.08.2011r. była w powyższej instytucji i składała podpis pod dokumentem dotyczącym aktualizacji wywiadu.

W tym miejscu należy jednak zaakcentować, że dokładna analiza zebranych w sprawie dowodów w postaci zeznań A. S. oraz A. W. (1) pozwala na przyjęcie, że M. G. pozbawił pokrzywdzoną wolności, wbrew jej woli w dniach od 13.08.2011r. do 15.08.2011r. A. S. w zeznaniach złożonych w toku postępowania przygotowawczego(k.3,23,57,449) wskazała, że oskarżony M. G. zabrał jej klucze od mieszkania i zamknął ją w domu. Było to w dniu 13.08.2011r., kiedy oskarżony wyszedł z kolegami. Następnie w dniu 14.08.2011r. na pewno, ponownie M. G. zamknął pokrzywdzoną w mieszkaniu i ponownie wyszedł wraz ze znajomymi na zabawę wracając rano w dniu 15.08.2011r. Natomiast świadek A. W. (2) (k.18,159-160), zeznała, że w dniu 15.08.2011r. powiadomiona została telefonem przez pokrzywdzoną i przyjechała do jej mieszkania, gdzie była świadkiem uderzenia jej przez oskarżonego w obecności policji i jego ojca, zabierając ją następnie z domu do siebie.

Mając na uwadze treść sporządzonych w przedmiotowej sprawie opinii przez psychologa E. K., (k.81-87,450v-451), w których biegła wskazała, że pokrzywdzona nie ma skłonności do konfabulowania, jest szczerą, a przedstawione przez niej wydarzenia miały miejsce w rzeczywistości, Sąd odwoławczy uznał, że złożone w tym zakresie zeznania A. S. w powiązaniu z relacją świadka A. W. (2) zasługują na wiarę, ponieważ są one jasne i pełne. Natomiast ich wiarygodności nie podważą nawet wyjaśnienia oskarżonego, który w tym przedmiocie słuchany w toku postępowania przygotowawczego jak i na rozprawie zaprzeczył podawanej przez pokrzywdzoną wersji podkreślając, że A. S. miała cały czas własny klucz i nie było możliwe zamknięcie jej w mieszkaniu.

Reasumując wszystkie naprowadzone wyżej okoliczności, oraz uznając, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest kompletny i pełny Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu na podstawie art. 437 § 1 i § 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w S. pkt. II w ten sposób, że uznał oskarżonego M. G. za winnego tego, że w okresie od 13.08.2011r. do 15.08.2011r. w S. woj. (...),

w krótkich odstępach czasu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru bezprawnie pozbawiał wolności konkubinę A. S. w ten sposób, że co najmniej trzykrotnie w bliżej nieustalonych godzinach zamykał ją w mieszkaniu przy ul. (...) i zabierał klucz do drzwi wejściowych, przez co faktycznie uniemożliwiał jej swobodne opuszczenie mieszkania, tj. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 189§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 189§1 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Swoim zachowaniem oskarżony, poprzez zabranie kluczy od mieszkania pokrzywdzonej pozbawiał ją bezprawnie wolności oraz możliwości realizacji aktywności woli uniemożliwiając opuszczenie lokum. Zachowania oskarżonego

zostały podjęte, w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem „niejako na raty”, gdyż nie można przyjąć, że zamykając pokrzywdzoną po raz pierwszy w dniu 13.08.2011r., a następnie wracając i wychodząc M. G. za każdym razem podejmował oddzielną decyzję o nie wypuszczeniu A. S. z domu, skoro wcześniej zabrał jej klucze. Również dobro osobiste jakim jest wolność człowieka zostało naruszone przez oskarżonego w stosunku do tej samej osoby pokrzywdzonej tj. A. S..

W tym miejscu należy zaakcentować, że jeżeli pozbawienie wolności pokrzywdzonej przez M. G. nie trwało jak to pierwotnie przyjął Sąd Rejonowy w S. 2 tygodni, to swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona czynu zabronionego

z art. 189 § 1 kk. Wymierzona oskarżonemu przez Sąd odwoławczy kara za przestępstwo

z pkt II zaskarżonego wyroku, w wymiarze 6 miesięcy pozbawienia wolności, w ocenie

tut. Sądu jest adekwatna do czynu popełnionego przez oskarżonego i mieści się w granicach ustawowego zagrożenia przewidzianego w/wskazanej normie prawnej. Pozbawienie przez M. G. wolności A. S. nie wiązało się ani ze szczególnym udręczeniem pokrzywdzonej ani nie trwało zbyt długo.

Natomiast warunkowe zawieszenie na podstawie art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 pkt 1 kk wobec oskarżonego wykonania orzeczonej w punkcie IV zaskarżonego wyroku kary łącznej

1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, na okres próby 5 lat podyktowane jest tym, że najcięższym pod względem gatunkowym przestępstwem zarzucanym M. G. był właśnie czyn z art. 189 § 2 kk. Skoro jednak zgromadzony materiał dowodowy pozwolił na przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wyczerpało typ podstawowy przestępstwa z art. 189 kk, to w ocenie Sądu Okręgowego, pomimo jego wcześniejszych skazań zasługuje on na jeszcze jedną szansę, poprzez orzeczenie wobec w/wymienionego kary o charakterze wolnościowym. Dla wzmocnienia kontroli nad oskarżonym w okresie próby Sąd odwoławczy uznał, że celowe również będzie na podstawie art. 73§1 kk oddanie M. G. w okresie próby pod dozór kuratora, oraz zobowiązanie go na podstawie art. 72§1 pkt 5 i 7a kk od powstrzymywania się od nadużywania alkoholu i innych środków psychotropowych, oraz do powstrzymywania się od kontaktowania się z pokrzywdzoną A. S. pod nieobecność osób trzecich.

W ocenie Sądu II instancji orzeczona wobec oskarżonego kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat oraz nałożone na M. G. obowiązki spełnią swoje zadanie prewencji indywidualnej, gdyż uświadomią one oskarżonemu, że każdy czyn przestępny spotka się z odpowiednią reakcją karną organów wymiaru sprawiedliwości. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec M. G. kara spełni również cele w zakresie jej społecznego oddziaływania. Zapadły w przedmiotowej sprawie wyrok i wymierzona w nim kara w powiązaniu z nałożonymi na w/wymienionego obowiązkami uzmysłwią każdemu, kto w jakikolwiek sposób dowie się o przestępstwach popełnionych przez M. G., że każdy czyn zostanie sprawiedliwie osądzony przy uwzględnieniu zarówno okoliczności przemawiających na korzyść jak i na niekorzyść sprawy. Ponadto przedmiotowe rozstrzygnięcie ugruntuje w społeczeństwie prawidłowe oceny prawne i stosowne do tych ocen postępowanie oraz przekonanie, że w walce z przestępczością zwycięża praworządność. Orzeczona wobec M. G. kara i nałożone na niego obowiązki wywrą również pozytywne przekonanie w środowisku oskarżonego, że nieprzemyślane zachowania, które są sprzeczne z normami społecznymi spotkają się z odpowiednią reakcją karną wymiaru sprawiedliwości i pociągną za sobą stosowne do zawinienia konsekwencje.

W pozostałej części wyrok Sądu Rejonowego w S. został utrzymany w mocy.

Zwolnienie oskarżonego M. G. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążenie w tym zakresie wydatkami Skarbu Państwa znajduje swoje podstawy w art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk. W ocenie Sądu Okręgowego uiszczenie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze przez oskarżonego, byłoby dla niego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów.